

การศึกษาความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

A Study of Stakeholders Needs in 4th Year Internship
Students of Bachelor of Arts, English Major,
Chiang Rai Rajabhat University

เมษธิดา วงศ์ทางสวัสดิ์*¹

Mesathida Vongtangswad*¹

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย 2) เพื่อได้ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้คือสถานประกอบการ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพชั้นปีที่ 4 และอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย

* Corresponding author, e-mail: mesathida.von@crru.ac.th

¹ อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

¹ Lecturer, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University

ราชภัฏเชียงราย เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบประเมินความพึงพอใจ และการสัมภาษณ์ ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูลโดยกรอบทฤษฎีภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะและการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น

ผลการศึกษาพบว่า ควรมีการเสริมสร้างและพัฒนาความมั่นใจ ความกล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ และความเป็นผู้นำให้กับนักศึกษาให้พร้อมก่อนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ในด้านทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดมีความจำเป็นมากที่สุด ในสถานประกอบการ ส่วนการพัฒนาหลักสูตรควรเชิญตัวแทนจากหน่วยงานในด้านต่าง ๆ ตัวแทนศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบันในหลักสูตรมาให้คำแนะนำในการออกแบบหลักสูตรเพื่อให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน ควรจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติและเอื้อต่อการพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพ รวมไปถึงควรลดกิจกรรมอื่น ๆ ที่เบียดบังเวลาเรียนของนักศึกษาลง

คำสำคัญ: ความต้องการจำเป็น ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

Abstract

The study aimed to 1) identify the stakeholder needs in fourth-year-internship students of Bachelor of Arts, English major, Chiang Rai Rajabhat University, 2) get comments and suggestions to improve the internship program of the Bachelor of Arts, English major, Chiang Rai Rajabhat.

The study participants were the representatives from their workplaces: fourth-year-internship students and lecturers in the English curriculum. The instruments used in this study were questionnaires and interviews. The data were analyzed using the English for Specific Purposes (ESP) theory and Needs Analysis (NA).

The findings revealed that the students should be trained before starting the internship to improve confidence, self-esteem, decision-making, and leadership. In addition, English listening and speaking skills were the two most essential skills in workplaces. However, to improve the English curriculum, we should invite representatives from workplaces, alumni, and students to give suggestions and design the curriculum based on the needs of the labor market. The curriculum should focus on practicing the necessary skills for the internship and reducing other unnecessary activities.

Keywords: The Needs Stakeholders Internship

บทนำ

เนื่องด้วยปรัชญาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ปีพุทธศักราช 2560 ได้มุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถทางวิชาการ ด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการประกอบอาชีพ เข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา มีคุณธรรมและจริยธรรม มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์แสวงหาความรู้ด้วยตนเองและนำความรู้ไปใช้ในการพัฒนาท้องถิ่น สังคม และประเทศชาติได้ อีกทั้งหลักสูตรนี้ได้พัฒนาขึ้นมารองรับความสนใจของผู้ที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการประกอบอาชีพและตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานซึ่งจะเห็นได้ว่าหลักสูตรนี้ถูกสร้างขึ้นโดยเน้นการนำภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อประกอบอาชีพ

จากประสบการณ์การนิเทศงานในปีพ.ศ. 2564 ที่ผ่านมาและจากการสนทนากับสถานประกอบการต่าง ๆ ที่นักศึกษาได้ไปฝึกวิชาชีพนั้น ผู้ประกอบการต่าง ๆ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพการทำงานของนักศึกษาและทักษะ

ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการทำงานนั้นพบว่า นักศึกษาไม่ค่อยกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษและใช้เวลาในการเรียนรู้งานค่อนข้างช้าซึ่งอาจจะเป็นเพราะนักศึกษาไม่เคยได้ฝึกอบรมเรียนรู้งานในสถานที่จริงหรือฝึกใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติบ่อย ๆ จึงทำให้นักศึกษาขาดทักษะเหล่านี้ และจากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องของทัททริยา เรือนคำ และ ยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน (2559) และ อลิษา วิชัยดิษฐ์ (2557) ที่ได้ทำการสำรวจการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะและเกี่ยวกับการวิเคราะห์ความต้องการทางภาษาอังกฤษ จึงได้นำงานวิจัยดังกล่าวมาประยุกต์เป็นงานวิจัยฉบับนี้เพื่อหาความต้องการผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ในหลักสูตรดังกล่าว

อย่างไรก็ตามทัศนคติจากตัวแทนของสถานประกอบการเป็นสิ่งสำคัญในการที่ทำให้ผู้วิจัยหรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งในฐานะผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกิดความสนใจในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรนี้ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสถานประกอบการซึ่งนับเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรงกับหลักสูตร ไม่ว่าจะเป็นในส่วนของนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนตลอดจนผู้ใช้บัณฑิต ให้สอดคล้องกับปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่ได้ปรับปรุงขึ้นมาเพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจในชุมชน และในท้องถิ่น ให้เป็นบัณฑิตที่มีองค์ความรู้และทักษะทางปัญญาตามสาขาที่เรียนซึ่งเป็นไปตามนโยบายและวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

2. เพื่อได้ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

จากวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และใช้แนวคิดทฤษฎีเพื่อเป็นกรอบในการวิเคราะห์ 2 แนวคิดด้วยกัน ได้แก่ แนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) และ การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น (Needs Analysis)

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes: ESP)

แมคเคย์และเมาท์ฟอร์ด (Mackay and Mountford, 1978) ได้กล่าวถึงความหมายโดยทั่วไปของคำว่า “ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ” ว่าหมายถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายใดจุดมุ่งหมายหนึ่งโดยคำนึงถึงการเอาไปใช้เป็นสำคัญ จนกระทั่งในปี 1988 ดับลีย์ อีวานส์ และ เซนต์จอห์น (Dudley-evans and St. Johns, 1998) ได้พยายามรวบรวมคำอธิบายลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยได้รวบรวมลักษณะเฉพาะที่สำคัญและสรุปได้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1) ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) คือ การอธิบายถึงความต้องการในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน

2) ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) คือ การเน้นในเรื่องวิธีการฝึกฝนและการทำกิจกรรมให้แก่ผู้เรียน

3) ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) คือ การมุ่งเน้นในเรื่องภาษา ทักษะ การบรรยาย และ ประเภทของการทำกิจกรรมอย่างเหมาะสม

ทั้งนี้เช่นเดียวกับ ESP ในการอธิบายของ ฮัทชินสัน และ วอร์เตอร์ (Hutchinson and Waters, 1989) ที่ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่าเป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถและทักษะทางภาษา อันนำไปใช้ในการประกอบอาชีพที่เฉพาะเจาะจง ดังนั้นหลักสูตร

จึงต้องมีวัตถุประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก ซึ่งโรบินสัน (Robinson, 1991) ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในแง่มุมมองของผู้เรียนภาษาอังกฤษว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้มีความสนใจในการเรียนรู้ภาษาหรือวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ แต่เขาต้องการภาษาอังกฤษไปเพื่อการเรียนหรือการทำงาน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าบทบาทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะได้ช่วยให้ผู้เรียนรู้ภาษาได้สร้างความต้องการเกิดขึ้นเพื่อที่จะนำภาษานั้นไปใช้ในการพูดคุยสอบถามในสาขาอาชีพ หรือแม้กระทั่งในที่ทำงาน และโรบินสัน (Robinson, 1991) ได้ให้คำจำกัดความอีกว่าภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้นเป็นการศึกษาความรู้ซึ่งมี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษา ด้านการเรียนการสอน และความสนใจและความต้องการของผู้เรียนในการนำไปใช้

จากการอธิบายแนวคิดทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น สามารถเจาะจงได้ว่าการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ได้เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ในการฝึกประสบการณ์นักศึกษาเพื่อใช้ในหลักสูตรในสาขาวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง เพราะสถานที่ที่นักศึกษาได้ออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพนั้นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ดังนั้นการเตรียมความพร้อมด้านทักษะทางภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องที่ต้องคำนึง

2. การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น

การประเมินความต้องการจำเป็น นั้นโดยส่วนใหญ่แล้วคือการระบุถึงความต้องการนั่นเอง ซึ่ง อัลท์สโกลด์และวัตกินส์ (Altschuld and Watkins, 2014) ได้กล่าวว่า การอธิบายความต้องการจำเป็นนั้นต้องพิจารณาเงื่อนไขปัจจัย 2 ประการคือ สภาพการณ์ปัจจุบัน และสภาพการณ์ที่ควรจะเป็นในอนาคต ซึ่งทั้งสองปัจจัยนี้จะช่วยให้ไปสืบเสาะและค้นคว้าเพื่อเปรียบเทียบถึงสิ่งที่มีในปัจจุบันขณะนี้ และสิ่งที่เราต้องการจะมีในอนาคต

แกรนท์ (Grant, 2002) ได้อธิบายถึงการประเมินความต้องการในการเรียนรู้ (Learning needs assessment) สามารถทำได้ โดยที่จะต้องระบุวัตถุประสงค์ และควรจะกำหนดวิธีที่ใช้เพื่อการสืบค้นและตรวจสอบ

อย่างไรก็ตาม บัสเติร์คเมน (Basturkmen, 2010) กล่าวว่า การหาอัตลักษณ์ทาง ภาษาและทักษะนั้น หากกล่าวถึงบริบทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) กระบวนการเหล่านี้จะเรียกว่า การวิเคราะห์ความต้องการ โดยคาลิด (Khalid, 2016) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในแบบนี้ นั้น จะเป็นการนำ ทักษะของผู้เรียน ผู้สอน ผู้ประกอบการหรือพนักงานองค์กรต่าง ๆ รวบรวมและทำเป็น ข้อมูลความต้องการพื้นฐานในหลักสูตรภาษาอังกฤษ ซึ่งการวิเคราะห์แบบนี้จะเป็น ประโยชน์ในการปรับเปลี่ยน ออกแบบ และปรับปรุงหลักสูตรเนื่องมาจากความต้องการ เฉพาะของผู้เรียนและเหตุการณ์เฉพาะอย่างมีระบบ โดยสิ่งแรกและสิ่งที่สำคัญที่สุด คือผู้สอนต้องสามารถทราบความต้องการของผู้เรียนและออกแบบหลักสูตรให้ผู้เรียน เหล่านี้

มันบี (Munby, 1978) ได้กล่าวว่าการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น สามารถช่วยประเมินสิ่งที่มีอยู่ในหลักสูตร และทำให้พบในสิ่งที่ขาดซึ่งจะนำไปสู่ การเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนและในขณะเดียวกัน ก็เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ผู้สอนยอมรับ

ในการสร้างหรือออกแบบหลักสูตรการเรียนการสอนนั้น การวิเคราะห์ ความต้องการจำเป็นถือเป็นการตั้งสมมติฐานขั้นพื้นฐานในการพัฒนาปรับปรุง หลักสูตรทางการศึกษาต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ซึ่งจะนำไปสู่ ผลลัพธ์ และจุดมุ่งหมายที่ได้คาดการณ์ไว้ (Richards, 2001) นูแนน (Nunan, 1999) กล่าวว่าขั้นตอนแรกในการออกแบบแผนการสอนและหลักสูตรนั้นคือ การวิเคราะห์ ความสามารถทางภาษา ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เรียนและความเชื่อเกี่ยวกับ

กระบวนการการเรียนการสอนหรือทุกสิ่งทุกอย่างที่กล่าวมา ซึ่งจะทำให้การวางแผนการเรียนการสอนและหลักสูตรบรรลุวัตถุประสงค์และเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเรื่องการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นเป็นหัวใจหลักในการวิจัยเนื่องจากเป็นการศึกษาเรื่องความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 กล่าวคือ นักศึกษา สถานประกอบการ และอาจารย์ เป็นต้น

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ญาดา ชวาลกุล นภกมล ชะนะ และลัทธพร จันทองกลาง (2561) ได้ทำการศึกษาความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คือ มหาบัณฑิต ผู้ใช้มหาบัณฑิต ผู้ใช้มหาบัณฑิตเป้าหมายในบริษัทเอกชน ผู้สอนรายวิชา และนักศึกษาปัจจุบัน ต่อคุณลักษณะมหาบัณฑิตอันพึงประสงค์ของหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม โดยได้เก็บข้อมูลของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยการสอบถาม สันทนา กลุ่ม และสัมภาษณ์ ซึ่งผลของงานวิจัยพบว่าคุณลักษณะมหาบัณฑิตอันพึงประสงค์ 4 เรื่องที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียระบุตรงกันเกี่ยวข้องกับการคิดเชิงการวิจัยคือ การคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ สู่การสรุปความต้องการในการออกแบบ ในส่วนของความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและมหาบัณฑิตของหลักสูตรฯ เรียงลำดับตามความพึงพอใจมากที่สุดคือ ผู้ใช้มหาบัณฑิต มหาบัณฑิต และผู้สอนรายวิชา

ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ของทัตทริยา เรือนคำ และ ยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน (2559) ได้ทำการสำรวจการรับรู้การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะของวิทยาลัยพณิชยการบึงพระพิบูลย์โลกโดย พบว่าความต้องการเรียนของผู้เรียน คือ สื่อและวิธีการสอนที่เหมาะสม แรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน ทักษะความสามารถในการเรียนของผู้เรียน และความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาของผู้สอน ในขณะที่ผู้สอนให้ความสำคัญกับสื่อและวิธีการสอนที่เหมาะสมกับความต้องการของ

ผู้เรียน ความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาของผู้สอน ทักษะความสามารถในการเรียนของ
ผู้เรียน ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ของผู้สอน

อลิษา วิชัยดิษฐ์ (2557) ทำการศึกษาการวิเคราะห์ความต้องการทางด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยวาจาของมัคคุเทศก์ชาวไทย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มัคคุเทศก์มีความต้องการในด้านทักษะการพูด ดังนี้ การกล่าวบทสนทนาทั่วไป การใช้คำศัพท์ทั่วไป การใช้สำนวนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง การใช้คำศัพท์เฉพาะทาง ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้มีความเห็นคล้ายกับมัคคุเทศก์ชาวไทยเรื่องการใช้อำนาจเฉพาะทางและการใช้สำนวนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง สำหรับความต้องการในด้านทักษะการฟัง มัคคุเทศก์มีความต้องการในการเข้าใจสำเนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลาย การฟังบทสนทนาทั่วไป การคาดเดาคำศัพท์ที่ไม่รู้ และเช่นเดียวกับนักท่องเที่ยวต่างชาติมีความเห็นในเรื่องการคาดเดาคำศัพท์ที่ไม่รู้ และการเข้าใจสำเนียงภาษาอังกฤษที่หลากหลาย แต่อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้ยังพบว่าชาวต่างชาติพิจารณาเรื่องการใช้อำนาจที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และการเข้าใจด้านวัฒนธรรมระหว่างประเทศเป็นทักษะที่ขาดลำดับต้นของมัคคุเทศก์ชาวไทย ในขณะที่มัคคุเทศก์ชาวไทยพิจารณาให้เป็นทักษะที่ขาดลำดับท้าย

วิธีการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ได้เริ่มกระบวนการในการดำเนินการวิจัย โดยเริ่มจากการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในปัจจุบันอันได้แก่ หลักสูตรภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2560 เพื่อให้ผู้วิจัยได้เห็นภาพรวมของหลักสูตร และประเด็นที่จะสามารถนำมาวิเคราะห์เพื่อสร้างเป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ได้ต่อไป

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรแล้ว จึงได้รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจจากหลักสูตรภาษาอังกฤษ ศิลปศาสตรบัณฑิต ปี 2562

มาวิเคราะห์ ซึ่งแบบสอบถามดังกล่าวเป็นแบบสอบถามแบบมีโครงสร้าง และแบบสัมภาษณ์ โดยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มสถานประกอบการที่นักศึกษาได้เข้าไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพ กลุ่มนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพชั้นปีที่ 4 และกลุ่มอาจารย์ประจำหลักสูตร โดยได้สุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์เพื่อทำความเข้าใจความคิด มุมมอง ข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของผู้ให้ข้อมูลในแต่ละกลุ่มดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) สถานประกอบการจำนวน 74 แห่ง สัมภาษณ์ 8 คน

2) นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่จำนวน 125 คน สัมภาษณ์ 10 คน

3) อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 4 คน

ในส่วน of สถานประกอบการ ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลแบบสอบถามความพึงพอใจผู้ใช้นักศึกษาฝึกวิชาชีพจากผู้ประกอบการทั้งหมด 74 แห่ง และได้แบ่งประเภทหน่วยงานออกเป็น 9 ประเภท ดังต่อไปนี้ 1) โรงเรียนต่าง ๆ 2) หน่วยงานราชการ 3) ธุรกิจการโรงแรมและที่พักในจังหวัดอื่นๆ 4) องค์กรสาธารณประโยชน์ (NGOs) 5) หน่วยงานด้านการบิน 6) ธุรกิจการท่องเที่ยวและบริษัทท่องเที่ยว 7) ธุรกิจการโรงแรมและที่พักริมทะเล 8) ธุรกิจการโรงแรมและที่พักในจังหวัดเชียงใหม่ 9) หน่วยงานด้านอื่น ๆ และใช้คำถามแบบปลายเปิดในการสัมภาษณ์ตัวแทนจำนวน 8 แห่ง

ในส่วน of นักศึกษาประสบการณ์วิชาชีพ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลความพึงพอใจของนักศึกษาในหลักสูตรมาจากผลสรุปการดำเนินงานหลักสูตรศิลปศาสตรภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2562 ซึ่งมีนักศึกษาตอบแบบสอบถามจำนวน 125 คน และใช้คำถามแบบปลายเปิดในการสัมภาษณ์ตัวแทนจำนวน 10 คน

นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ผลสรุปการดำเนินงานหลักสูตรภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2562 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จำนวน 125 คน และใช้คำถามแบบปลายเปิดในการสัมภาษณ์ตัวแทนจำนวน 10 คน

ในส่วนของอาจารย์ผู้สอน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลแบบสอบถามความพึงพอใจ อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ และใช้คำถามแบบปลายเปิดในการสัมภาษณ์ตัวแทนจำนวน 4 คน

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามการประเมินความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาวิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ทั้งหมดเพื่อคุณภาพรวมผลการประเมินความพึงพอใจในระดับโปรแกรมวิชา แล้วคำนวณเป็นร้อยละ จากนั้นจึงได้นำข้อมูลเฉพาะการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ และสถานประกอบการในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่วิเคราะห์ตามขอบเขตที่ได้ระบุในงานวิจัย และวิเคราะห์การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผ่านกรอบทฤษฎี ESP และ Needs Analysis เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ อภิปราย และสังเคราะห์ออกมาเป็นข้อเสนอในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษต่อไป โดยมุ่งเน้นไปที่การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ที่ดำเนินไปควบคู่กับการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นของผู้ประกอบการ นักศึกษา และอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ประจำหลักสูตรเป็นสำคัญ

ผลการวิจัย

หลังจากผู้วิจัยได้ศึกษาความพึงพอใจและวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นจาก 3 กลุ่ม คือ ผู้ประกอบการ นักศึกษา และ อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรภาษาอังกฤษไปนั้น ผลของการวิจัยสรุปได้ดังนี้ตามลำดับ

1. ความพึงพอใจและความต้องการของผู้ประกอบการ

1.1 ความพึงพอใจของสถานประกอบการ

1.1.1 สถานประกอบการมีความพึงพอใจในนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพในโปรแกรมวิชาภาษาตะวันตกในระดับร้อยละ 90

1.1.2 สถานประกอบการมีความพึงพอใจในนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพในหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับร้อยละ 90

1.1.3 สถานประกอบการในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่มีความพึงพอใจในนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพในหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับร้อยละ 90

1.2 ความคาดหวังและความต้องการของสถานประกอบการ

1.2.1 สถานประกอบการบางแห่ง เช่น หน่วยงานด้านการบิน การท่องเที่ยวและบริษัทท่องเที่ยว และธุรกิจโรงแรมที่พักในจังหวัดเชียงใหม่ มีความต้องการนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่มีความรู้ความสามารถในภาษาที่ 3 ที่นอกเหนือไปจากภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะภาษาจีน

1.2.2 สถานประกอบการที่เป็นโรงเรียน หน่วยงานราชการ และสถานประกอบการที่เป็นธุรกิจโรงแรมที่พักในจังหวัดเชียงใหม่ ต้องการนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่มีความประพฤติ กิริยามารยาท บุคลิกภาพ และการแต่งกายที่ดี

1.2.3 สถานประกอบการที่เป็นหน่วยงานการท่องเที่ยวและบริษัทท่องเที่ยวต้องการนักศึกษาที่มีความกระตือรือร้น และกล้าแสดงออก

1.2.4 สถานประกอบการด้านอื่น ๆ ที่อยู่นอกเหนือจากหน่วยงานที่กล่าวมานั้นต้องการให้นักศึกษาสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี และกล้าแสดงออก

2. ความพึงพอใจและความต้องการของนักศึกษา

ตาราง 1 แบบสรุปผลประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อหลักสูตรและในด้านต่าง ๆ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2558 – 2562

โดยเกณฑ์การประเมินมี 5 ระดับดังนี้

ระดับ 5 มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 มีความพึงพอใจในระดับมาก

ระดับ 3 มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

ระดับ 2 มีความพึงพอใจในระดับน้อย

ระดับ 1 มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

ตาราง 1 ผลสรุปการดำเนินงานหลักสูตรภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2562

ความพึงใจของนักศึกษาต่อหลักสูตร	ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ				
	ปี 2558	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561	ปี 2562
1. ความพึงพอใจด้านหลักสูตร	4.10	4.30	4.32	4.54	4.63
2. ความพึงพอใจด้านกระบวนการรับนักศึกษา	4.30	4.37	4.30	4.44	4.48
3. ความพึงพอใจด้านการประชาสัมพันธ์	4.18	4.38	4.31	4.39	4.40
4. ความพึงพอใจด้านการจัดกิจกรรมหรือกระบวนการเตรียมความพร้อมให้นักศึกษา ก่อนเข้าศึกษา (เฉพาะนักศึกษาปีที่ 1)	4.27	4.59	4.58	4.75	4.71
5. ความพึงพอใจด้านการจัดกิจกรรมหรือกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาให้นักศึกษาและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21	4.23	4.10	4.50	4.70	4.80
6. ความพึงพอใจด้านการเรียนรู้ตลอดหลักสูตรได้พัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียน	4.47	4.51	4.52	4.70	4.73
7. ความพึงพอใจด้านการร้องเรียนของนักศึกษา	4.42	4.52	4.55	4.78	4.80
เฉลี่ยรวม	4.28	4.40	4.44	4.61	4.65

ที่มา: ผลสรุปการดำเนินงานหลักสูตรภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2562

จากตารางที่ 1 พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อคุณภาพหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทุกปี โดยปีการศึกษา 2562 พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจในคุณภาพหลักสูตรอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65 โดยมีนักศึกษาตอบแบบสอบถามจำนวน 125 คน

2.1 ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตร

ข้อมูลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรภาษาอังกฤษปีการศึกษา 2562 ระบุว่านักศึกษามีความพึงพอใจในคุณภาพหลักสูตรอยู่ในระดับมาก

2.2 ความต้องการของนักศึกษาที่มีต่อวิชาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ

2.2.1 ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกใช้มากที่สุดคือทักษะด้านการฟังและการพูด รองลงมาคือการอ่าน และทักษะการเขียน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะลักษณะหน่วยงานที่นักศึกษาส่วนใหญ่เข้าฝึกประสบการณ์วิชาชีพจะเป็นงานด้านบริการทำให้ทักษะการสื่อสารโดยเฉพาะด้านการฟังและการพูดมีความจำเป็นอย่างมาก นักศึกษาจึงมีความต้องการพัฒนาทักษะในด้านนี้มากที่สุดเพื่อที่จะนำไปใช้ในสถานประกอบการนั้น ๆ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าในการพัฒนาหลักสูตรในครั้งต่อไปควรต้องเพิ่มรายวิชาการฟังและการพูดในสถานการณต่าง ๆ และเน้นกิจกรรมในการพัฒนาทักษะเหล่านี้ เพื่อจะได้ตรงตามความต้องการของนักศึกษาและสถานประกอบการต่อไป

2.2.2 ในหลักสูตรควรมีรายวิชาที่เรียนเพื่อเพิ่มทักษะให้ตรงกับความต้องการของหน่วยงานที่จะออกไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และเรียนให้ลุ่มลึกลงไปในงานด้านนั้น ๆ เนื่องจากรายวิชาในหลักสูตรมีเพียงรายวิชาที่เป็นเบื้องต้นเท่านั้น ทำให้นักศึกษามีความรู้ไม่เพียงพอในการไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพในหน่วยงาน

2.2.3 การจัดการเรียนการสอนควรจัดให้มีการเลือกรายวิชาที่สนใจและเน้นไปทางการฝึกประสบการณ์วิชาชีพตั้งแต่ก่อนออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพ กล่าวคือควรมีการให้เลือกรียนตั้งแต่ปี 1 เทอม 2 หรือปี 2 เป็นต้นไปเพื่อที่จะได้มุ่งเน้นเรียนรายวิชาเฉพาะและพัฒนาทักษะต่าง ๆ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการออกไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพได้เลยทันที

2.2.4 ควรมีการเพิ่มและพัฒนาทักษะอื่นๆนอกเหนือจากรายวิชาที่เรียน เช่น ทักษะการกล้าแสดงออก การวางแผน การเป็นผู้นำ การทำงานร่วมกับผู้อื่น ความคิดสร้างสรรค์ และการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า โดยอาจจัดกิจกรรมให้นักศึกษาเข้าร่วมในรูปแบบการอบรมหรือสัมมนาที่เน้นการปฏิบัติ

3. ความพึงพอใจและความต้องการของอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

3.1 ความพึงพอใจของอาจารย์ที่มีต่อหลักสูตร

จากการเก็บข้อมูลความพึงพอใจในหลักสูตรที่ตนเองสอน โดยเรียงความพึงพอใจจากคะแนนมากที่สุด 5 คะแนน ไปน้อยที่สุด 1 คะแนน ผลคือ อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรจำนวน 3 คน มีความพึงพอใจในระดับดี คือ 4 คะแนน แต่มีอาจารย์จำนวน 1 ท่าน ให้คะแนน 3.5 โดยมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจเท่ากับ 3.88

3.2 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงหลักสูตรครั้งต่อไป

จากข้อมูลสัมภาษณ์ มีอาจารย์ได้กล่าวไปในแนวทางเดียวกันว่าการปรับปรุงหลักสูตรเพื่อรองรับการฝึกงานในอนาคตของนักศึกษา ควรมีการวางแผนล่วงหน้าและควรเชิญตัวแทนจากสถานประกอบการมาให้คำปรึกษา และอาจารย์ได้กล่าวให้ความเห็นตรงกันว่าควรมีการฝึกงาน 2 รอบเพื่อดูความชอบและความสนใจเพื่อเป็นการเสริมประสบการณ์ก่อนการออกฝึกประสบการณ์ในปี 4 และควรมีการเสริมเรื่องการให้ความสำคัญกับอาจารย์ผู้สอนด้วย ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ตามก็ไม่ควรละเลยการพัฒนาอาจารย์ผู้สอน หรือ ให้ความเวลาอาจารย์ผู้สอนในการพัฒนาตนเอง เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนยังคงเป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดและมีบทบาทสำคัญ ในการส่งเสริมการเรียนรู้ และให้ความช่วยเหลือแนะแนวในการพัฒนาทักษะแก่นักศึกษา ตลอดช่วงเวลาของการเรียนตลอดหลักสูตร 4 ปี

สรุปผลและอภิปรายผล

จากผลการวิจัยข้างต้นสามารถอภิปรายและสรุปผลออกมาได้ดังนี้

1. ความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

1.1 ผู้ประกอบการ ร้อยละ 90

1.2 นักศึกษา ร้อยละ 93

1.3 อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ร้อยละ 78

ผู้วิจัยได้นำผลประเมินความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพทั้ง 3 กลุ่ม มาคำนวณจากค่าเฉลี่ยเป็นร้อยละ โดยผลเรียงลำดับความพึงพอใจมากที่สุดคือ นักศึกษา ร้อยละ 93 ผู้ประกอบการ ร้อยละ 90 และอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ร้อยละ 78 ซึ่งมีความแตกต่างจากงานวิจัยของญาดา ชวาลกุล และคณะ (2561) ซึ่งมีการเรียงลำดับตามความพึงพอใจมากที่สุดคือ ผู้ใช้มหาบัณฑิต มหาบัณฑิต และผู้สอนรายวิชา

2. ความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4

2.1 ความต้องการด้านทักษะภาษาอังกฤษ

นักศึกษาและอาจารย์ ให้ความสำคัญกับทักษะการฟังและการพูดมากที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ นักศึกษาส่วนใหญ่สนใจและเลือกฝึกประสบการณ์วิชาชีพในหน่วยงานด้านการบริการที่ต้องใช้ทักษะภาษาอังกฤษ เช่นในงานวิจัยของของอลิษา วิชัยดิษฐ์ (2557) ที่ได้ทำการศึกษาการวิเคราะห์ความต้องการทางด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยวาจาของมัคคุเทศก์ชาวไทย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า มัคคุเทศก์มีความต้องการในด้านทักษะการพูดและการฟัง แต่กระนั้นหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้ในปัจจุบันยังมีรายวิชาที่พัฒนาทักษะการฟังและการพูดยังไม่เพียงพอ จึงยังไม่สามารถพัฒนาทักษะด้านนี้ให้กับนักศึกษาได้ดีเท่าที่ควร

แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่ควรคำนึงถึงคือการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดเพื่อใช้ให้ถูกต้องตามบริบทในหน่วยงานด้านนั้น ๆ เช่นเดียวกับฮัทชินสัน และ วอร์เตอร์ (Hutchinson and Waters, 1989) ที่กล่าวว่า ควรสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและทักษะทางภาษา เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพที่เฉพาะเจาะจงได้

2.2 ความต้องการด้านการพัฒนาผู้เรียน

นักศึกษาที่มีความต้องการที่จะพัฒนาบุคลิกภาพ ความมั่นใจ ความกล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ และความเป็นผู้นำ ซึ่งอาจารย์ผู้สอนและผู้รับผิดชอบในหลักสูตรเองก็มีความต้องการพัฒนาในด้านเหล่านี้ให้กับผู้เรียนเช่นเดียวกัน เพื่อเป็นการเสริมสร้างภาพลักษณ์ให้กับนักศึกษาในหลักสูตรอีกด้วย ซึ่งแนวทางที่อาจารย์ผู้สอนจะเพิ่มเติมในหลักสูตร คือ การจัดอบรมด้านบุคลิกภาพ การแต่งกาย และมารยาททางสังคม หรือ ค่ายต่าง ๆ เพื่อพัฒนาศักยภาพความเป็นผู้นำให้กับนักศึกษา

2.3 ความต้องการด้านการพัฒนาอาจารย์

อาจารย์คือส่วนที่สำคัญและเป็นผู้ที่ขับเคลื่อนหลักสูตร ความรู้และความสามารถของอาจารย์ก็มีผลต่อคุณภาพการเรียนการสอน ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนจึงต้องมีความรู้และความเชี่ยวชาญในด้านที่ตนเองสอน สิ่งที่อาจารย์ต้องการ คือการพัฒนาตนเอง หรือการออกไปหาความรู้ใหม่ๆ เช่น การส่งเสริมอาจารย์ให้เข้าร่วมอบรมพัฒนาความรู้เพิ่มเติมในสิ่งที่ตนเองสอน หรือเข้าร่วมอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อนำความรู้นั้นมาถ่ายทอดให้นักศึกษาต่อไป ซึ่งคล้ายคลึงกับผลการวิจัยของทัตทริยา เรือนคำ และ ยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน (2559) ที่สำรวจการรับรู้การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะแล้วพบว่าผู้สอนให้ความสำคัญกับสื่อและวิธีการสอนที่เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน

3. ข้อเสนอแนะในการพัฒนาหลักสูตร

3.1 ควรเชิญตัวแทนจากหน่วยงานในด้านต่าง ๆ ตัวแทนศิษย์เก่า และศิษย์ปัจจุบันในหลักสูตรมาให้คำแนะนำในการออกแบบหลักสูตรเพื่อให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน

3.2 ควรจัดรายวิชาในหลักสูตรให้เอื้อต่อการพัฒนาทักษะที่จำเป็นในการออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษา

3.3 ควรจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติ หรือ การทำกิจกรรมนอกสถานที่ ทำให้เป็นข้อจำกัดในการเรียนรู้การทำงานในบริบทจริง

3.4 ควรลดกิจกรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากหลักสูตรที่เบียดบังเวลาเรียนของนักศึกษา

ซึ่งข้อเสนอแนะทั้ง 4 ข้อนี้ได้ตรงกับลักษณะเฉพาะที่สำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่ดับลีย์ อีวานส์ และ เซนทจอห์น (Dudley-evans and St. Johns, 1998) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์คือ การเน้นในเรื่องการวิธีการฝึกฝนและการทำกิจกรรมให้แก่ผู้เรียน รวมถึงการมุ่งเน้นในเรื่องภาษา ทักษะ การบรรยาย และ ประเภทของการทำกิจกรรมอย่างเหมาะสม

ข้อเสนอแนะ

ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพให้ได้ผลนั้นผู้วิจัยเห็นว่าการที่จะพัฒนาทักษะเหล่านี้ได้ต้องเริ่มจากการพัฒนาหลักสูตรให้ตรงกับความต้องการของสถานประกอบการและนักศึกษา เพื่อที่จะได้ออกแบบหลักสูตรที่เน้นการเรียนการสอนในรายวิชาเป็นไปเพื่อการพัฒนาทักษะดังกล่าว ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการเอื้อต่อรายวิชาการศึกษาการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 แต่ยังเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพของนักศึกษาในอนาคต จึงจะกล่าวได้ว่าหลักสูตรได้ส่งเสริมและพัฒนาให้นักศึกษาเพื่อมุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถ

ทางวิชาการด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการประกอบอาชีพตามปรัชญา
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ในการปรับปรุงหลักสูตรในครั้งต่อไป คณะจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรควรเชิญ
ตัวแทนจากหน่วยงานในด้านต่าง ๆ ตัวแทนศิษย์เก่า และศิษย์ปัจจุบันในหลักสูตรมา
ให้คำแนะนำในการออกแบบหลักสูตร รายวิชา และคุณลักษณะประสงค์ของบัณฑิต
เพื่อให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน

เอกสารอ้างอิง

ญาดา ชวาลกุล, นภกมล ชะนะ, และ ลัทธพร จันทองกลาง. (2561). ความต้องการ
ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของมหาบัณฑิตหลักสูตร
สถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการออกแบบอุตสาหกรรม.

วารสารวิชาการ ศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 9(1), 168-176.

ทัตทริยา เรือนคำ และ ยุทธศักดิ์ ชื่นใจชน. (2559). การสำรวจการรับรู้การเรียน
ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะของวิทยาลัยพณิชยการบึงพระ
พิชญ์โลก. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง, 5(2), 77-94.

อลิษา วิชัยดิษฐ์. (2557). การวิเคราะห์ความต้องการทางด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ
ด้วยวาจาของมัคคุเทศก์ชาวไทย [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ไม่ได้
ตีพิมพ์]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Basturkmen, H. (2010). **Developing Courses in English for Specific
Purposes.** Palgrave Macmillan.

Dudley-Evans, T., and St John, M. (1998). **Developments in ESP: A Multi-
Disciplinary Approach.** Cambridge University Press.

- Grant J. (2002). Learning needs assessment: assessing the need. **BMJ**, 324(7330), 156-159.
<https://doi.org/10.1136/bmj.324.7330.156>
<https://doi.org/10.1002/ev.20100>
- Hutchinson, T. and Waters, A. (1989). **English for Specific Purposes**. Cambridge University Press.
- Khalid, A. (2016). Needs Assessment in ESP: A Review. **CS Canada Studies in Literature and language**, 12(6), 38-46.
<http://dx.doi.org/10.3968/8161>
- Mackay, R. and Mountford, A. (1978). **English for Specific Purposes: A case Study Approach**. Longman.
- Munby, J. (1978). **Communicative Syllabus Design**. Cambridge University Press.
- Nunan, D. (1999). **Second language teaching & learning**. Heinle & Heinle Publishers.
- Richards, J. Needs analysis. (2001). **Curriculum Development in Language Teaching**. Cambridge University Press.
- Robinson, P. (1991). **ESP today**. Prentice Hall International ltd.
- Watkins, R., and Kavale, J. (2014). Needs: Defining what you are assessing. **New Directions for Evaluation**, 2014(144), 19-31.